

La indolent administració de l'estat

Medicina aplica la selectivitat il·legalment

Sempre s'ha dit que no hi ha sord pitjor que el qui no vol oir. I el refrany quadra molt bé a l'Administració espanyola que, probablement, a causa de la llarga herència de la dictadura, acostuma massa sovint a no fer cas de les disposicions dels tribunals de justícia i de les pròpies.

A l'Estat espanyol es practica, des del 1977, en les facultats de Medicina només, un sistema que, per dir-ho suaument, es podria qualificar de molt peculiar. L'alumne que, després d'haver superat les proves d'accés a la Universitat, es veu exclòs d'ingressar en la facultat per necessitats d'espai, està obligat a matricular-se en una altra i tornar l'any següent, havent superat —a ser possible amb bones notes—, el primer curs, per poder tenir dret a ser admès en primer de Medicina. En qualsevol altra vol dir que tant se val que l'afectat acudeix a Biologia que a Arquitectura o Històries.

Un grup d'alumnes —trenta-sis exactament— de la Universitat de València decidí en 1979 recórrer contra aquesta mesura, per considerar-la il·legal. El qui era llavors rector de la universitat, Joaquim Colomer, els dedicà un extens escrit de resposta, on venia a dir-los que no hi havia res a fer.

Els exclosos van creure que sí i empengueren el llarg camí dels contenciós administratiu, que acabà al setembre de 1982 amb

Manuel MURAZ

Entrar a la facultat de Medicina és una cursa d'obstacles

/ Francesc i Ciscar

una sentència del Tribunal Suprem, en la qual es qualifica definitivament d'il·legal el procediment.

¿Per a què va servir la sentència? A molts dels recorrents ja per a res, perquè estaven llavors en cursos avançats de Medicina o s'havien decidit per unes altres opcions. A uns altres sí, perquè, en ensenyar els papers del Suprem, se'ls obriren totes les portes i ningú no els demanà bones notes en altres especialitats.

Ningú més no s'aprofità de la determinant declara-

ció d'il·legalitat, perquè ni el ministeri rectificà la disposició declarada il·legal —decrets de 23 de juliol de 1977 i de 13 de novembre de 1981, que modificava petits detalls de l'anterior— ni les universitats el seu comportament, pel que fa a les facultats de Medicina.

¿I per què? Seria la pregunta següent. Probablement, per dues raons. La primera, perquè no volgueren, d'indubtable pes. La segona: perquè cap mitjà de comunicació no ho havia dit fins ara.

La sentència del Suprem assenyala que «una cosa és que el nombre de places per a cursar estudis en una universitat i, en particular, en la carrera de Medicina, es fixen cada any prèviament en funció de la capacitat del centre», ja que això no implica «atemptar contra el dret de tot espanyol per a estudiar la carrera que vulga».

Malgrat això, una altra molt distinta és que «els alumnes sense plaça en un centre acadèmic hagen d'acreditar d'haver aprovat totes les assignatures en els estudis universitaris cursats com a segona o ulterior opció» i amb una selecció «tenint en compte l'aprofitament acadèmic en aquests estudis».

El Tribunal interpreta que aquesta disposició va contra l'article 2 de la llei de 24 de juliol de 1974, que establia rotundament: «en cap cas no hi haurà noves proves per a l'ingrés en les distintes facultats», amb posterioritat a les d'ingrés en la Universitat. I també que «conculca el principi programàtic segons el qual tot espanyol té dret a escollir la carrera que vulga, ja que, sense voler o volent, se l'obliga a matricular-se en una altra facultat».

Els afectats són ja milers i tant el ministeri com les facultats, un dia o un altre, hauran d'optar per fer cas al suprem. Els qui hagen arribat a estudiar primers cursos d'altres carreres poden demanar danys i perjudicis. Fóra sa i desitjable que es decidissen a fer-ho.